

LOPPUUN KULUTETTU ELÄMÄ

M-W Sander

Kädet silmilläni kuulen
ja kosketuksen tunnen
tuon myrskytuulen
Varoen avaa se silmäni salaa
katsomaan lähtöä kurkien
kaihoisaa
Jättävät ne taakseen maan
kotiseudun niin rakkaan
Pois syleilystä kylmän
tappavan pakkaspäivän
Turvatakseen huomisen
elossa
Sillä kuolleena
eilisellä ei ole arvoa
Muistoissa jotka piirtävät
eilisen sateenkaaren
voimat hyvien aikojen
kauniiden muistojen
Oppaaksi onneen
uusien kurkiaurojen

On niin raskasta
iloita päivästä
Olla se
jota toisten silmissä olet
On raskasta rakastaa
niin kuin on tarkoitettu
Pitää kiinni ja koskettaa
Kertoa jotain joka satuttaa
jotain jonka ei kuitenkaan
toivo ketään loukkaavan
Totuuden soisin suustani tulla
ja ikkunan avata
siihen uuteen ja viimeiseen
Vapauteen

© 2022, M-W Sander
Kustantaja: BoD - Books on Demand,
Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand,
Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-6649-1

Taivas itkee puolestani
Otan kyyneleet vastaan
katseellani
Tunteeni ovat kuihtuneet
En pysty edes itkemään
Kertomaan
Miksi tunnen niin
Miksi niin
etten tunne mitään
Sataa paljon
Sataa niin että hukun
Yläpuolellani himmeä kajo
kertoo elämän olevan siellä
Yhä siellä jossain
Olemassa
Silti annan itseni vajota
Sillä niin minun on hyvä
Sillä niin on elämä parempi

Lyön lyön

LYÖN

Seinässä veri

rystysissä palava kipu

Kipu joka antaa

kokea tuskaa

Kokea miltä tuntuu tuntea

olla turhautunut

Ilman tarkoitusta

ilman kaunista loppua

oleva satu

Yksi lyönti liikaa ja tarina päättyy

Kipu estää jatkamasta

Estää näkemästä

estää tuntemasta

tarinan loppua

Tarinan nimeltä

minun elämäni

Auringonlasku
saa hyvästit
katseelta viimeiseltä
Piirtää savukkeellaan yksinäinen
taivaalle enkeleitä
Yllään puku musta
hän yksin makaa maassa
Pilkistää ruusu kuihtunut
rintataskusta
Silmät sulkee väsyneenä
vailla lämpöä
kaivattua kosketusta
Kukka ja kuolema
samassa kimpussa
Elävät yhdessä
Nyt ja aina

Yö saapuu taas
syttyy kynttilät palamaan
Liekit saa
varjot toisiansa halaamaan
Menivät muut unille
Vihdoinkin
Nyt saan aikaa itselle
Pimeässä hetkessä
silmäni suljin
Nyt ja tässä
elän ja nautin
On vain yö aikaa
matkata kohti mielenrauhaa
Kunpa aamu
ei koskaan tulisi

Miksi olen

Miksi elän

Mitä täällä teen

tässä tänään nyt

Miksi en

jo eilen elänyt

kun olisin voinut

luoda eilisestä

paremman huomisen

Elämän

itseni arvoisen

Mihinkään et voi luottaa
Sinulle tärkeinkin
hylkää ja unohtaa
pettymyksen tuottaa
Sydämesi pettää
vaikka hyvää hyvyyttään
se lyömättä jättää
Silti suutu et siitä
Annat anteeksi
ja kiität
Nukahdat
läpi valojen liidät
Pimeys koittaa
Antaa kodin
tuo turvan
ikuisen mielenrauhan

Katson miten vanhenen
Vuosia viikoissa
joita vain muistelen
En voi muutakaan
kun oikein perässäkään
pysy en
Annan itseni mennä
Mukana lennän
Kauas on pitkä matka
jonne kuitenkin löydän
Sinne viimein saavun
Loppu on vain unta

Kiristyy kaulani ympärillä köysi
mutta kuollut en vielä
niin vaikka jo pitikin käydä
Ilmassa roikun
natisee köysi ja kestää
kuoleman tulla
joka elämän päättää
Sitä ei kannata estää
Taputukset ja naurut kuulen
Tyytyväiset ilmeet vahingoniloisten
muka ystävien
sisko mukaan lukien
Heitä katson halveksien
sen kerran viimeisen
Tyytyväinen olen jos nyt kuolen
Pois pääsen ja taakseni jätän
maallisen huolen
Siitä ajatuksesta nauttia vois
tässä hetken rauhallisen
ja hymyssä suin
nukkuisin onnellisena pois

Miehen elämää yksin ajatustensa kanssa,
mielensä pimeässä kellarissa.
Mietteitä, tunteja, sekä hiljaisia huutoja tosielämästä.

9 789528 066491